

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/128/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114221453
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8114221453.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu C. L., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. XX, XXX XX F., právne zastúpený JUDr. Ľubomírom Müllerom, euroadvokátom, so sídlom Symfonická 1496/9, 158 00 Praha, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava, o zadosťučinenie za nezákonné väznenie vo výške 48 000 €, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9C 189/2014-88 zo dňa 12.1.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok súdu prvého stupňa a vracia vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalobu zamietol. Rozhodol, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania.

Prvostupňový súd tak rozhodol o návrhu žalobcu, ktorý žiadal priznať nemajetkovú ujmu vo výške 48.000 eur z dôvodu, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Košice zo dňa 22.12.1959 sp. zn. 1T/62/59 v znení uznesenia Vyššieho vojenského súdu Trenčín zo dňa 22.1.1960 sp. zn. To 1/60 bol uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v brannej moci podľa § 265 ods. 1 Trestného zákona č. 86/1950 Zb. a bol za to odsúdený na trest odňatia slobody na 2 roky nepodmienečne. Vo vzťahu k tomuto odsúdeniu žalobca si nárok neuplatňuje, uvádza toto odsúdenie len v súvislosti s ďalšími okolnosťami prípadu.

Ďalším rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 7.12.1960 pod sp. zn. 1T 26/60 bol žalobca opäť uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v brannej moci podľa § 265 ods. 1 Trestného zákona č. 86/1950 Zb. a bol za to odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov nepodmienečne a k strate čestných práv občianskych.

Na základe rozsudku z roku 1959 žalobca bol vo výkone trestu odňatia slobody od 8.2.1960 do 10.5.1960, kedy bol podmienečne prepustený na amnestiu. Výkon trestu, vrátane väzby podľa rozsudku z roku 1960 bol realizovaný od 14.11.1960 do 13.11.1964. Následne od 14.11.1964 do 14.8.1966 bol vykonaný zvyšok trestu podľa rozsudku z roku 1959.

Oba tresty boli vykonané v celom rozsahu.

Následne uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 13.6.1991 pod sp.zn. 3Rtv 13/91 bol podľa § 14 ods. 1 písm. f/ zákona č. 119/1990 Zb. zrušený výrok o treste rozsudku Vojenského obvodového súdu Košice zo dňa 22.12.1959 sp. zn. 1T 62/59 a boli zrušené aj všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, pokiaľ vzhľadom k zmene, ku ktorej došlo, stratili svoj podklad.

Ďalším uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 13.6.1991 pod sp. zn. 3Rtv 41/1991 bol podľa § 14 ods. 1 písm. f/ zákona č. 119/1990 Zb. zrušený vo výroku o treste rozsudok Vojenského

obvodového súdu Prešov zo dňa 7.12.1960 pod sp. zn. 1T 26/60 a všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, pokiaľ vzhľadom k zmene, k ktorej došlo, stratili svoj podklad.

Následne rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 13.6.1991 pod sp. zn. 3Rtv 13/91 bol žalobca odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov nepodmienečne.

Ďalším uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 11.9.2012 pod sp. zn. 4Nt 13/2012 bol rozsudok z roku 1960 zrušený, rovnako ako všetky na neho nadväzujúce rozhodnutia. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 29.11.2012 pod sp. zn. 41T 109/2012 bolo trestné stíhanie žalobcu vo veci z roku 1960 zastavené pre neprípustnosť.

Žalobca požiadal žalovanú o odškodnenie vzhľadom k úplnej rehabilitácii za odsúdenie v roku 1959 a následne dňa 10.4.2013 vo vzťahu k úplnej rehabilitácii za odsúdenie v roku 1960. Žalovaná žiadosti žalobcu na odškodnenie za odsúdenie v roku 1960 čiastočne vyhovelá oznámením zo dňa 10.5.2013, avšak nemateriálnu ujmu odmietla žalobcovi priznať s poukazom na to, že zákon o súdnej rehabilitácii takéto odškodnenie neupravuje.

Žalobca v žalobe uviedol, že nemateriálnu ujmu vo vzťahu k rozhodnutiu z roku 1960 utrpel už samotným odsúdením v roku 1960, ktoré bolo v rozpore so zásadou „ne bis in idem“, navyše bol kvôli tomuto odsúdeniu bol pozbavený aj možnosti amnestie zo dňa 9.5.1960. Vo väzení strávil plných 6 rokov vo veku, ktorý možno označiť za najlepšie roky života, medzi 20. a 26. rokom života. Rehabilitačné konanie v roku 1991 mu prinieslo iba čiastočnú nápravu, v skutočnosti bol žalobca naďalej považovaný za zločinca. V rokoch 2012 - 2013 došlo k jeho očisteniu.

Prvostupňový súd pokiaľ sa týka skutkového stavu, tento posúdil v zhode tak, ako to uviedol žalobca v svojej žalobe. Pri rozhodovaní aplikoval čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv, existujúcu judikatúru Ústavného súdu Českej republiky (sp. zn. IV.ÚS 2265/13, sp. zn. IV.ÚS 500/2013, II.ÚS 4877/12). Vychádzal aj z rozsudku ESLP vo veci tsirlis a kouloumpas proti Grécku a existujúcej súdnej praxe českých a slovenských súdov.

Argumentáciu Ústavného súdu ČR prvostupňový súd považoval za relevantnú, pretože sa týka výkladu právnych noriem so znením identickým aj v právnom poriadku Slovenskej republiky. Prihliadol pritom aj na stanovisko Pléna Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl.ÚS-st.39/14 a na obsah tohto stanoviska, ktorý podrobne opísal v napadnutom rozsudku. S týmto stanoviskom Ústavného súdu ČR nie je viazaný, ale prvostupňový súd s ním argumentačne súhlasil. Záver Ústavného súdu ČR totiž uvádza, že nárok na náhradu nemateriálnej ujmy podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vzniká za predpokladu, že k zásahu štátu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol dokončený až po tom, čo sa táto medzinárodná zmluva stala pre Českú republiku záväznou (t.j. od 18.3.1992); okamžik účasti tejto osoby na rehabilitácii nie je z tohto hľadiska relevantný.

Prvostupňový súd podrobne popísal odôvodnenie tohto stanoviska s označením rozhodných častí. Dôležité je ustáliť, kedy k zásahu štátu do práv žalobcu došlo, t.j. kedy štát porušil svoje záväzky vyplývajúce z čl. 5 ods. 5 Dohovoru, nie kedy bolo toto rozhodnutie zrušené. Zrušenie rozhodnutia je nutné považovať za právnu podmienku pre prípadné odškodnenie národným súdom podľa vnútroštátneho práva.

Preto z časového hľadiska nie je možné nárok žalobcu posúdiť podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru.

Vo vzťahu k aplikácii čl. 3 Protokolu č. 7 Dohovoru nárok na odškodnenie nevzniká, pretože k zrušeniu odsudzujúceho rozsudku nedošlo na základe novej alebo novo odhalenej skutočnosti. Takou skutočnosťou nie je prehodnotenie dôkazov alebo iné právne posúdenie veci.

Prvostupňový súd vylúčil s poukazom na uvedené stanovisko ÚS ČR aj aplikáciu akejkoľvek kombinácie čl. 3 Protokolu č. 7 Dohovoru a čl. 5 ods. 5 Dohovoru.

Prvostupňový súd poukázal aj na to, že toto stanovisko obsahuje v bode 2 výroku aj vetu, podľa ktorej tento právny názor sa neuplatní v prípadoch, keď žaloba na zaplatenie zadosťučinenia za vzniknutú

nemajetkovú ujmu bola podaná ešte pred prijatím tohto stanoviska (dňa 16.12.2014 - pozn. odvolacieho súdu).

Bod 2 výroku tohto stanoviska Ústavného súdu ČR nemôže mať na území Slovenskej republiky žiadne následky a prvostupňový súd z tohto ustanovenia nevychádzal ani podporne. Táto časť stanoviska je totiž priamo odrazom toho, že v rámci Českej republiky dochádza k odklonu od právnej praxe nastavenej Ústavným súdom Českej republiky ďalším rozhodnutím Ústavného súdu ČR. Na území Slovenskej republiky obdobná situácia rozporu medzi rozhodnutiami navzájom nenastala, preto nie je možné hovoriť o odklone od ustálenej súdnej praxe.

Preto prvostupňový súd na daný právny nárok žalobcu neaplikoval Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd, keď k zásahu štátu do osobnej slobody žalobcu došlo v čase, keď Dohovor nebol súčasťou nášho právneho poriadku.

Vzhľadom na to, že žalobca sa domáhal náhrady za nemajetkovú ujmu aj podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, skonštatoval prvostupňový súd, že podľa § 10 ods. 1 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb. z 9.1.1991, ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej republiky, neobsahuje v označených ustanoveniach § 10 ods. 1 a § 36 ods. 1, 2 žiadne priame právo na náhradu za nezákonné uväznenie. Ochrany hodnôt v týchto ustanoveniach uvedených je možné domáhať sa spôsobom a v rozsahu ustanoveným zákonom, pričom žiadny zákon platný na území Slovenskej republiky požadované odškodnenie žalobcovi nepriznáva. Preto ani Listina nie je základom pre priznanie uplatneného.

Prvostupňový súd zisťoval, či na daný právny vzťah je možné aplikovať ustanovenia § 23, 24 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii s poukazom na uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Konštatoval, že nárok žalobcu na odškodnenie tak treba posudzovať z hľadiska ust. § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. Citované zákonné ustanovenie je ustanovením s demonštratívnym výpočtom. Slovo najmä tu nevyjadruje odkaz na ustanovenie iného zákona a neznamená, že by odškodnenie podľa tohto zákona zahŕňalo aj iné nároky, ktoré vznikajú na základe iných skutkových okolností a sú upravené v iných právnych normách. Nárok žalobcu na odškodnenie uplatnený v tomto konaní tak, ako je charakterizovaný rozhodnými skutkovými okolnosťami nie je nárokom na zadosťučinenie a náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Prvostupňový súd poukázal pritom na existujúce stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky 25Cdo 14/2003. V tejto súvislosti zásada, že osobitný zákon má prednosť pred všeobecným zákonom znamená, že ak sú naplnené podmienky pre použitie osobitnej právnej úpravy, aplikuje sa táto úprava a nemožno použiť úpravu všeobecnú. Naopak, ak nie sú naplnené podmienky aplikácie zvláštny úpravy, nemožno ju použiť a musí sa postupovať podľa úpravy všeobecnej. Toto pravidlo neprípúšťa výnimky, ktoré by vychádzali z úvahy výhodnosti. Vzhľadom na to, že zákon o súdnej rehabilitácii má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku a zákonu č. 58/69 Zb. povahu normy špeciálnej k norme všeobecnej, má tento zákon, pokiaľ ide o vzťahy upravené, prednosť pred všeobecnými normami. V prípadoch, na ktoré dopadá reštitučný zákon, sa teda nemožno proti štátu domáhať uspokojenia iných, či ďalších nárokov, než tých, ktoré tieto špeciálne zákony upravujú a to za podmienok a spôsobmi stanovenými týmito osobitnými predpismi. Nárok na náhradu za morálnu a citovú ujmu nie je daný ani odkazom § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. na zákon č. 58/69 Zb. ktorého § 20 odkazuje na Občiansky zákonník, ktorý v ust. § 13 upravuje náhradu za nemateriálnu ujmu. V ust. § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. sa stanovuje len postup pri uplatnení nároku oprávnenej osoby, ak je nárok založený podľa § 23, § 26 a § 27 zákona č. 119/1990 Zb., nie priamo nároky vyplývajúce zo zákona č. 58/1969 Zb., prípadne Občianskeho zákonníka. Preto žalobcovi nie je možné priznať nemajetkovú ujmu ani podľa zák. č. 119/1990 Zb.

Naviac prvostupňový súd poukázal na to, že vo väčšej časti nárok žalobcu je po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty vyplývajúcej z ust. § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. Pokiaľ žalobca žiadal odškodnenie za 48 mesiacov odňatia slobody, rozsudkom z roku 1960, tak už rozsudkom VOS Prešov sp. zn. 3Rtv 13/91 právoplatným dňa 13.6.1991 došlo k zníženiu trestu odňatia slobody úhrnne na 16 mesiacov (8 mesiacov vo vzťahu k odsúdeniu za rok 1959 a 8 mesiacov vo vzťahu k odsúdeniu k roku 1960. Dňom 14.6.1991 žalobca mohol žiadať odškodnenie za 40 mesiacov vykonaného trestu odňatia slobody.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., kde v konaní neúspešný žalobca právo na náhradu trov konania nemá. Zo strany žalovanej návrh na priznanie trov konania nebol daný, preto o jej trovách prvostupňový súd (§ 151 ods. 1 O.s.p.) nerozhodoval.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Prvostupňový súd neprávne vec právne posúdil v tom, že zo stanoviska Pléna Ústavného súdu ČR sp. zn. PL.ÚS-st.39/14 prvostupňový súd citoval len časť výroku a opomenul výrok druhý, podľa ktorého tento právny názor (uvedený vo výroku 1 - poznámka odvolacieho súdu) sa neuplatní v prípadoch, kedy žaloba na zaplatenie zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu bola podaná ešte pred prijatím tohto stanoviska.

Prvostupňový súd pokiaľ chce brať ohľad na ďalší vývoj rozhodovania, musí prihliadnuť aj na ďalšie nálezy Ústavného súdu ČR, a to pod sp. zn. 3.ÚS/1856/13 a sp. zn. 3.ÚS 2012/13, kde týmito nálezmi bolo žalobcom v obdobnom právnom postavení vyhovené. Preto podľa logiky by malo byť vyhovené aj žalobcovi v tejto veci. Namietal, že odoprením náhrady nemajetkovej ujmy sú narušené aj iné ústavne garantované práva žalobcu, napríklad podľa čl. 1, čl. 10 ods. 1 a čl. 36 ods. 1, 3 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Kvôli porušeniu aj ďalších práv vydal Ústavný súd ČR v obdobných kauzách nálezy, ktoré žalobca presne označil v odvolaní. Preto názor na aplikáciu čl. 5 ods. 1 Dohovoru nie je pre rozhodovanie kľúčový. Už aj s poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci TSIRLIS a KOULOUMPAS proti Grécku nie je dôvod odopierať odškodnenie nemajetkovej ujmy žalobcovi.

Ďalej žalobca namietal tvrdenie prvostupňového súdu o premlčaní nároku, kedy rozsudok Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 13.6.1991 bol ako nezákonný zrušený uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 11.9.2012 pod sp. zn. 4Nt 13/2012. Pritom z nezákonného zrušeného rozhodnutia nie je možné odvodzovať žiadne premlčacie lehoty. V danej veci premlčaciu lehotu je potrebné počítat až od 25.9.2013, kedy nadobudlo právoplatnosť opravné uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 3.9.2013 pod sp. zn. 41T 109/2012, ktorým bolo definitívne zastavené žalobcu trestné stíhanie za to, že 30.10.1960 nenastúpil vojenskú službu s odkazom na svoje náboženské presvedčenie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel a žalobcovi priznal aj náhradu nákladov odvolacieho konania.

Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O.s.p., vo veci nariadil verejné vyhlásenie rozhodnutia.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pod nesprávnym právnym posúdením treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav a) neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo b) aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo c) aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo d) právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok na úhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku zrušenia odsudzujúceho rozsudku z roku 1960 (1T 26/60).

Odsudzujúci rozsudok však priamo nadväzuje na predchádzajúce odsudzujúce rozhodnutie z roku 1959 (1T 62/59).

V rozsudku z roku 1960 (1T 26/60) bol žalobca uznaný vinný z trestného činu nenastúpenia služby v brannej moci a bol mu uložený trest odňatia slobody 4 roky nepodmienečne a stratu čestných práv občianskych po dobu odpykania trestu odňatia slobody.

Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 13.6.1991 pod sp.zn. 3Rtv 13/91 bol rozsudok VOS Košice 1T 62/59 zrušený vo výroku o treste podľa § 14 ods. 1 písm. f/ zákona č. 119/1990 Zb. Takisto aj Vojenským obvodovým súdom Prešov pod sp. zn. 3Rtv 41/91 bol rozsudok Vojenského obvodového

súdu Prešov 1T 26/60 zrušený vo výroku o treste podľa § 14 ods. 1 písm. f/ zákona č. 119/1990 Zb. Pod č.k. 3Rtv 13/91 žalobca bol rozsudkom pri nezmenenom výroku o vine v rozsudku sp. zn. 1T 62/59 zo dňa 22.12.1959 a rozsudku VOS Prešov 1T 26/60 zo dňa 7.12.1960 odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody na 16 mesiacov nepodmienečne.

Keďže však žalobca si uplatňuje nárok na nemajetkovú ujmu za to, že konanie proti nemu bolo zastavené a tak bol v roku 2013 očistený, je potrebné ďalej vychádzať z uznesenia Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 4T 13/2012, kde bola povolená obnova konania a podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku bol zrušený výrok o vine uložený žalobcovi Vojenským obvodovým súdom Prešov pod sp. zn. 1T 26/60 zo dňa .12.1960 a výrok o treste, ktorý mu bol uložený rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov pod sp. zn. 3Rtv 13/91 z 13.6.1991. Následne uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 41T 109/2012 zo dňa 29.11.2012 bolo podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku v spojení s § 215 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku a s § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. poriadku zastavené trestné stíhanie obvineného C. L., na ktorého bola podaná dňa 21.11.1960 obžaloba vojenského obvodového prokurátora Košice pod sp. zn. Opv 294/59. Išlo konkrétne o konanie pred súdom pod sp. zn. 1T 26/1960.

Je možné konštatovať, že zákon č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii má vo vzťahu k všeobecným právnym predpisom povahu predpisu špeciálneho. Základným predpokladom aplikácie tohto zákona na nároky oprávnených osôb na odškodnenie je, že poškodený je skutočne osobou rehabilitovanou podľa tohto zákona. Trestný čin, za ktorý bol žalobca v 60-tych rokoch odsúdený, je uvedený v ust. § 4 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb., avšak z hľadiska vzniku a právneho režimu nároku na odškodnenie nie je samo osebe rozhodujúce, či tento čin, za ktorého spáchanie bol žalobcovi uložený trest, je uvedený v treťom oddiele tohto zákona, ale rozhodujúce je, či odsudzujúci rozsudok súdu bol zrušený v konaní podľa tohto zákona č. 119/1990 Zb. alebo nie. Zásadný význam preto má znenie výroku rozsudku, ktorým bol pôvodne odsudzujúci rozsudok zrušený. Toto je základná otázka, ktorú je potrebné vyriešiť, aby bolo možné na existujúci skutkový stav aplikovať riadne právnu normu.

Ako to vyplýva z uznesenia Okresného súdu Prešov, odsudzujúci trestný rozsudok (keď žalobca aj po rehabilitácii podľa zák. č. 119/1990 Zb. bol odsúdený) bol zrušený po povolení obnovy uznesením Okresného súdu Prešov 4Nt 13/2013 podľa § 400 ods. 1 Tr. poriadku a to vo vzťahu k výroku o vine, ako aj vo vzťahu k výroku o treste, ktorý trest bol uložený rehabilitačným rozsudkom Vojenského obvodového súdu sp. zn. 3Rtv 13/91 z 13.6.1991.

Následne uznesením Okresného súdu Prešov 41T 109/2012 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené pre neprístupnosť podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku v spojení s § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku a § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. poriadku.

Teda súdne rozhodnutie nebolo zrušené podľa zákona č. 119/1990 Zb., ale podľa všeobecných ustanovení Trestného poriadku, preto žalobca nie je osobou rehabilitovanou podľa zvláštneho zákona, preto sa naňho zákon č. 110/1990 Zb. nevzťahuje. Odsudzujúci rozsudok bol zrušený všeobecným predpisom (Trestným poriadkom). Preto nie je možné vo vzťahu k žalobcovi a jeho uplatnenému nároku vychádzať ani podporne z ustanovení zákona č. 119/1990 Zb, a to ani zčasti. Zákon č. 119/1990 Zb. nie je možné aplikovať ani podporne. Nárok žalobcu na odškodnenie za vykonaný trest sa spravuje všeobecnou právnou úpravou.

Prvostupňový súd však na základe vykonaných dôkazov k uvedeným právnym záverom nedospel, pretože opomenul vyhodnotiť zákonný dôvod „očistenia“ žalobcu.

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav a neaplikoval správny právny predpis.

Úlohou prvostupňového súdu bude zákonným spôsobom doplniť dokazovanie a vec právne posúdiť podľa všeobecných predpisov a podľa uplatnenom nároku žalobcu rozhodnúť.

Prvostupňový súd v konečnom rozhodnutí rozhodne aj o trovách celého konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Prvostupňový súd podľa § 226 O.s.p. je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.